

UZASADNIENIE WYROKU

Sądu Rejonowego w Łąncucie z dnia 14.11.2017 r.

Pozwem z dnia 24.05.2017r. powód T. B., reprezentowany przez pełnomocnika adwokata T. Ś., domagał się zasądzenia od pozwanego (...) SA z siedzibą w Ł. kwoty 5.100 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4.04.2017 roku do dnia zapłaty, a nadto zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Z uzasadnienia pozwu wynikało, iż przedmiotowe roszczenie powód wywodzi z tytułu odszkodowania za następstwa zdarzenia komunikacyjnego z dnia 8.03.2017r., podczas którego uszkodzeniu uległ należący do J. M. samochód osobowy marki M. o nr rej. (...). Sprawca szkody posiadał polisę OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym, zaś powód nabył wierzytelność z tego tytułu od J. M. na podstawie umowy przelewu.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) SA z siedzibą w Ł., działając przez pełnomocnika adwokata P. D., wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, kwestionując wysokość odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe uczestniczącym w kolizji drogowej.

Sąd ustalił, co następuje :

W dniu 8.03.2017r. w R. podczas kolizji drogowej spowodowanej przez kierowcę samochodu objętego ubezpieczeniem OC w pozwanym towarzystwie (...) SA z siedzibą w Ł. uszkodzeniu uległ samochód marki M. o nr rej. (...) należący do J. M.. Kierujący pojazdem A. (...) nr rej. (...) wyjeżdżając z ulicy (...) wymusił pierwszeństwo na kierującym pojazdem M. o nr rej. (...) jadącym ul. (...).

W samochodzie marki M. uszkodzeniu uległy : przedni zderzak wraz z listwą, lewy reflektor przedni, błotnik przedni lewy, opona przednia lewa.

(akta szkody – k. 35, opinia biegłego – k. 47-54)

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 19.04.2017r. J. M. przeniósł na rzecz cesjonariusza (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. wierzytelność z tytułu szkody komunikacyjnej na pojeździe M. o nr rej. (...) mającą miejsce w dniu 8.03.2017r. , likwidowaną przez (...) SA z siedzibą w Ł.. Kolejną umową z dnia 28.04.2017r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. scedowała tę wierzytelność na rzecz powoda T. B..

(umowy cesji wierzytelności z dnia 19.04.2017r. – k. 8, z dnia 28.04.2017r. – k. 9)

W firmie naprawczej D. – T. z siedzibą w K. ustalono koszty naprawy na kwotę 11.392,67 złotych brutto.

(kalkulacja naprawy – k. 12-17)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany w dniu 20.03.2017r. przyznał poprzednikowi prawnemu powoda odszkodowanie w wysokości 2.937,28 złotych.

(akta szkody – k. 35)

Całkowity koszt naprawy samochodu marki M. o nr rej. (...) wynosi 5.856,60 zł. Koszt części zamiennych wyniósł 3.237,69 zł, koszt materiałów lakierniczych – 659,33 zł, koszt robocizny – 1179,60 zł, koszt lakierowania – 780 zł. Do wyceny kosztów części zamiennych biegły przyjął ceny zamienników porównywalnych jakościowo z częściami oryginalnymi. Stawkę roboczogodziny ustalił na kwotę 120 zł, która odpowiada stawce roboczogodziny w nieautoryzowanym warsztacie. Ilość roboczogodzin i koszt materiałów lakierniczych biegły przyjął na poziomie

ustalonym przez pozwane towarzystwo ubezpieczeniowe. Jakość części zamiennych uwzględnionych w wycenie w żaden sposób nie odbiega od jakości części oryginalnych.

Stawka za roboczogodzinę przyjęta przez biegłego to stawka akceptowana przez firmy ubezpieczające przy określaniu wysokości odszkodowań w postępowaniach likwidacyjnych. Jest to stawka obowiązująca w autoryzowanych serwisach obsługi, które są odpowiednie do tego, by przywrócić stan pojazdu sprzed powstania szkody.

(opinia biegłego J. P. – k. 47-54, opinia uzupełniająca – k. 82, opinia ustna – k. 83)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów z akt szkody oraz opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej. Moc dowodowa dokumentów nie była przez żadną ze stron kwestionowana i nie budziła żadnych wątpliwości. Z kolei opinia biegłego J. P. została sporządzona zgodnie z jego wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zawarte w niej wnioski końcowe są logiczną konsekwencją przeprowadzonej analizy dokumentacji z akt szkody, a nadto zostały poparte logiczną argumentacją.

Sąd zważył, co następuje :

Z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych / tekst jednolity Dz. U. z 2016r., poz. 2060z późn. zm./ wynika, iż z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu / art. 35 w/w ustawy/ Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Z kolei z mocy art. 822§1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Świadczenie pieniężne, które wypłaca ubezpieczyciel, jest ustalane według reguł rządzących cywilnym prawem odszkodowawczym, a więc o rodzaju i wysokości świadczeń należnych od ubezpieczyciela decydują przepisy kodeksu cywilnego. Nie ma zatem wątpliwości, że pojęcie szkody rozumie się szeroko, jako obejmujące wszelkie uszczerbki - zarówno majątkowe, jak i niemajątkowe - i że krzywdę uważa się za niemajątkową postać szkody; konsekwentnie, w skład odszkodowania przypadającego z tytułu ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej wchodzi zarówno odszkodowanie za szkody majątkowe na osobie i mieniu, jak i zadośćuczynienie za krzywdę / wyrok SA w Łodzi z dnia 24 lipca 2014 r., I ACa 134/14, LEX nr 1498945/.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela jest określony przez zakres odpowiedzialności sprawcy szkody. Przy czym odpowiedzialność cywilna posiadacza pojazdu mechanicznego za szkody spowodowane ruchem tego pojazdu jest oparta na zasadzie ryzyka. Jest to odpowiedzialność za sam skutek zdarzenia powodującego szkodę (art. 436 k.c.) – wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 stycznia 2014 r., VI ACa 705/13.

Zgodnie z art. 435 §1 kc prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Z mocy art.

436§1 kc odpowiedzialność przewidzianą w art. 435 kc ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody.

Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Szkodą jest uszczerbek w prawnie chronionych dobrach poszkodowanego. Podstawowa reguła określająca zakres indemnizacji szkody majątkowej została sformułowana w art. 361 § 2 kc, który stanowi, że naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Strata (damnum emergens) obejmuje zmniejszenie aktywów lub zwiększenie pasywów poszkodowanego, a więc rzeczywisty uszczerbek w majątku należącym do niego w chwili zdarzenia, za które odpowiedzialność została przypisana oznaczonemu podmiotowi.

Co do zasady odszkodowanie winno obejmować celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 maja 2017 r., I ACa 1587/15, LEX nr 2310553).

Wątpliwości orzecznicze budzi kwestia, czy nowe części zamienne powinny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości. Kwestię tę przesądził ostatecznie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r., w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu (postanowienie SN z dnia 20 czerwca 2012 r., sygn. akt III CZP 85/11, LEX nr 1218190). Odszkodowanie powinno odpowiadać zasadzie pełnej restytucji, co z jednej strony oznacza, że nie powinno być zbyt niskie w porównaniu do kosztów, jakie należy ponieść celem przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zaistnienia szkody, z drugiej zaś strony nie powinno być zbyt wysokie, a tym samym przekraczać znacznie tych kosztów. Punktem wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania powinny być zatem ceny nowych części zamiennych oryginalnego producenta, jako że takie właśnie części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby poszkodowanego. Gdyby natomiast pozwany chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy (postanowienie SN z dnia 20 czerwca 2012 r., sygn. akt III CZP 85/11). Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu.

W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. Pozwany nie wykazał, by zaistniały szczególne okoliczności uzasadniające obniżenie wyliczonego przez biegłego odszkodowania.

Zaznaczenia wymaga, iż Sąd Najwyższy również zajmuje powszechnie akceptowane przez judykaturę stanowisko, iż brak podstaw prawnych do ograniczenia prawa poszkodowanego do żądania ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem cen oryginalnych części zamiennych.

Mając na uwadze powyższe uregulowania i poglądy prawne oraz wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ocenił, iż wniesione powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynikało, iż powód w oparciu o umowę cesji z dnia 28.04.2017r. skutecznie nabył wiarygodność wobec pozwanego towarzystwa ubezpieczeniowego. Wysokość odszkodowania wynika z treści opinii biegłego i obejmuje celowe, uzasadnione koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, które są niezbędne do przywrócenia jego stanu sprzed powstania szkody. Wartość przyjętych przez biegłego części zamiennych odpowiada jakościowo wartości części oryginalnych.

Na podstawie dowodu z opinii biegłego Sąd ustalił, iż łączny koszt naprawy uszkodzonego w kolizji drogowej pojazdu wynosi 5.856,60 zł. Z kolei w oparciu o akta szkody zostało ustalone, iż na etapie postępowania likwidacyjnego przyznano poprzednikowi prawnemu powoda odszkodowanie w wysokości 2.937,28 złotych. do zapłaty pozostała więc różnica w kwocie 2.919,32 złotych, którą zasądzono od pozwanego na rzecz powoda wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od następnego dnia po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, tj. od dnia 9.04.2017 roku do dnia zapłaty. Zgodnie bowiem z treścią art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W pozostałej części powództwo jako niezasadne zostało oddalone.

O kosztach postępowania, na które zostały złożone opłaty sądowe od pozwu w kwocie 255 złotych oraz wydatki na opinię biegłego w kwocie 240 złotych, orzeczono zgodnie z wynikiem procesu na podstawie art. 100 kpc, zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Kierując się powyższą regułą oraz uwzględniając fakt, iż żądanie pozwu zostało uwzględnione w ok. 50 % Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda T. B. kwotę 127,50 zł tytułem zwrotu połowy opłaty sądowej od pozwu, w pozostałej części obciążając opłatą sądową od pozwu powoda oraz obciążył strony procesu po równo wydatkami związanymi z opinią biegłego, zaś

koszty zastępstwa procesowego między stronami wzajemnie zniósł.